

Christophe Levalois: Hyperborea – A Fény, Észak és az Eredet földje

2014 január 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Hyperborea egy édeni korszaknak, az Aranykornak felel meg. A jelenkori vélemények elburjánzó egocentrizmusának köszönhet?en e témában a legf?bb tévedés az, hogy ezt a kort a jelen alapján képzelik el.

"…kik az északi parton túl laknak,

legid?sebb népek a földilakók közt…"

(Kallimachos[1]

Pedig ez semmiféleképpen nem a lustaságnak, a dolce farnientének, a szórakozásoknak, a hedonizmusnak, a könnyelm?ségnek, az individualizmusnak és a tömegek diadalának, a mindenféle szabados szeszélynek, a folyton teli gyomornak, a teljes komfortnak a kora. Nincs semmi közös az élet e tipikusan modern és involutív szemlélete, s az igazi Aranykor között. Természetesen az Aranykor küls? feltételei igen kellemesek voltak, ám ebben következményt kell látni, nem els?séget.

Ezzel kapcsolatban Pierre Gordon[2] nagyon találóan írta: „…az Aranykor … egy egyedülálló aszkézis s az egész jelenségvilágról való lemondás kora volt. E régmúlt id?k jellegzetességei, a szépség s a különlegesen hosszú élet nem könny?, küls?dleges feltételeknek voltak köszönhet?ek, hanem az emberi tudat teljes uralmának a benyomások felett, és a létszükségletek nagyon korlátozott voltának. Semmit sem érthetünk az Aranykornak e koncepciójából, ha szem el?l tévesztjük, hogy a szellem uralmán és a hús gyengítésén alapuló teokratikus koncepcióról van szó.” A modern individuum néz?pontjából, aki teljesen a modern világot irányító elvek szerint él és szilárdan hisz is bennük, a Tradíció Aranykora semmiféleképpen nem felel meg egy Paradicsomnak. Ellenkez?leg, az ? általa idealizált aranykor a Tradíció Sötétkorának a megfelel?je.
Számunkra, akik közel vagyunk a Sötétkor végkifejletéhez, a ciklusok doktrínájá-nak köszönhet?en létezik egy eszköz – mindazon határok között, amelyeknek folyto-nosan tudatában kell lennünk – Hyperborea imaginárius megközelítéséhez. A ciklikus kibontakozás és a ciklusok egymáshoz való kapcsolódása szerint az utolsó kor valójában ez els?nek az inverze: a modern világ Hyperborea világának az ellenképe. Michel Vâlsan ezt így foglalja össze: „Ahhoz, hogy a primordiális állapot helyreállítása megvalósítható legyen, a jelenkori emberi orientációt meg kell fordítani”.[3] Szellemében a két ellentétes pólus nagyon felszínesen hasonlít egymásra. Ám az egyik pozitív: az Aranykor; a másik meg negatív: a Sötétkor. Nagyon jól fejezi ki ezt egy finn legenda, amelyben a teremtés el?tt Isten megpillantja saját képét a tengerben és megparancsolja neki: „Kelj fel!”. A kép az ördög. Vegyünk néhány példát ennek illusztrálására.

A hinduk szerint az Aranykorban csak egy kaszt volt, a hamsa. Ma egyre inkább azt állapíthatjuk meg, hogy a

modern világ afelé halad, hogy a társadalmat egyetlen osztályra redukálja – ragaszkodunk akaszt és az osztály szavak közti különbséghez. Valójában teljes a szembenállás. A hamsa egy olyan szellemi egységre vonatkozik, amely minden lehet?séget magában foglal; ezek fentr?l, a szellem által realizálódnak. Az egyetlen osztály viszont az uniformizációra épít, ami épp ezért lentr?l, az anyag és a forma által, minden lehet?ségt?l megfosztottan valósul meg. A különbség radikálisnak t?nik.

Politikai-szimbolikus síkon egy másik jelzésérték? példa a sarló és a kalapács, amiket a kommunizmus szimbólumként a magáévá tett. A latin tradícióban a sarló Saturnusnak, az Aranykor istenének az attribútuma, aki a görögök számára Kronos volt. Ha ez a szerszám pozitív aspektusában, mint például a druidák által a fagyöngy – ami a halhatatlanság egyik szimbóluma – leszedéséhez használt aranysarló, a holdkorongot, a n?i termékenységet, az aratást jelképezi, negatív aspektusában azonban az id? fegyvere ez, ami egyenl?sít és halált okoz. A szaturnáliák idején, a téli napforduló alatt, mindenki egyenl?nek tekintetett, az egyetlen, eredeti kaszt felidéztetett. Ezzel szemben a kommunizmus, a negyedik, az utolsó kaszt kiáradása els? lépésben az összes ember egyenl?ségét a maga szintjére helyezi, s politikai és ideológiai tevékenysége révén a lefelé való nivellációt, a kollektivizmust ösztönzi, ami számára az egyedüli megvalósítható. A kalapács, a fejsze megfelel?je, a sugarat, az Ég és a Föld közötti ter-mészetfeletti köteléket, az isteni megtermékenyítést jelképezi. A fels? er?k eszközéb?l azonban az alsó hatalmak mind jobban és jobban megsemmisít? tárgya lett. Már nem Thor kalapácsáról van szó, hanem Héphaistoséról.

Ezzel párhuzamosan a „jólétinek” nevezett fogyasztói társadalom, ami lényegében és céljában azonos a kommunizmussal, paradicsomi szeretne lenni és minden eszköz-zel arra törekszik, hogy ezt be is bizonyítsa. Valójában e társadalom egyedei az anyag és saját egójuk rabszolgái, s így képtelenek a valódi szabadságra, ami a feltétlenség elérésére irányuló szellemi realizációval érhet? el. A m?vészet, a technika, a profán tudományok[4] fantasztikus ragyogásba, káprázatos csillogásba bújtatják, de csupán bilincsek, szolgaság, délibábok, feledés és rothadás, aljasságok és hazugságok. A m?y? – ez a szó jelöli a hindu tradícióban mind a formát mint tér- és id?beli lehet?séget, mind az anyagot, ám mindenekel?tt az illúziót – ellenállás nélkül uralja ezt a világot.

Az Aranykor Sötétkortól való megkülönböztetése két igével is lehetséges: lenni és élni. A hinduk az els? kort Satya-yugának, „az Igazság korának”, „a Lét korának” ne-vezik. A jelenkori világ ellenben az élet, a birtoklás, az illúzió kora. Nyilvánvaló és m?vi mindenütt-jelenvalóságának köszönhet?en, mint üres álarc, a Létr?l végletesen hamis benyomást nyújt. A Létnek nincs szüksége a Birtoklás „nagyságára”, ami csak paródiája. Ennélfogva az archeológiai kutatások, amelyeknek célja „hyperboreai civili-zációs” relikviák felszínre hozatala, kizárt, hogy ez esetben eredményesek lesznek; mint oly sokszor, az eredmény csupán csalódás lesz, mivel a hyperboreusok ereje önmagukban rejlett, nem küls?ségeikben.

Az Aranykor és Hyperborea más koroktól és más helyekt?l néhány tipikus vonás-ban különbözik.

A klíma. Csak egy évszak van, a tavasz. Ovidius mondja: „Elnemenyész? volt a tavasz, langy lengedezéssel mag nélkül született szirmot simogattak a szell?k.”[5] A latin szerz? arra is utal, hogy az emberek az Ezüstkortól kezdve viszont „házakba költöztek”. Mivel Jupiter „négy részre tagolta az évet”, ami ett?l kezdve olyan, amilyennek mi ismerjük.

Ez az állandó tavasz csak akkor lehetséges, ha a Föld csillagászatilag más kapcsolatban áll a Nappal. Ez azt jelenti, hogy egy katasztrofális esemény elferdítette a tengelyét; a legvalószín?bb hipotézis szerint egy hatalmas meteorittal ütközött össze. Mint Veli-kovszkij magyarázza: „Tavasz azért követi a telet, nyár azért el?zi meg az ?szt, mert a Föld forgástengelye ráhajlik az ekliptika síkjára. Ha ez a tengely ismét mer?leges lenne erre a síkra, nem lennének évszakok a Földön. Ha irányt változtatna, megváltozna az évszakok rendje és intenzitása.”[6]

A Föld ebben a korban mindent megadott, ami az embernek szükséges a táplálkozáshoz: a földet „ember nem kötelezte, kapák s eke föl se sebezte, és mégis megadott a mez? mindent maga önként; mind [az emberek] megelégedvén a magától-lett eledellel, vackort gy?jtöttek, hegyi epret szedtek az erd?n és somot szedret, mely tüskés cserje közt csüng, s mit hullat Jupiter terebélyes tölgye, a makkot …a fölszántatlan föld meghozta gyümölcsét, sz?zi mez? sárgult sok súlyos búzakalásszal; egy folyamár tejjel, nektárral folyt le a másik, zöld viruló tölgyb?l csepegett az aranyszín? színméz.”[7] Vergilius hasonló ismérveket sorol fel: „Juppiter óta törik csak föl televényük a gazdák, senki mez?t addig mezsgyével nem tagosított, és jellel se jelölt: a közé volt mind a keresmény, mégis a föld fölösebben adott önként, ima nélkül”.[8] „Vetetlen földek fordulnak term?re…”[9] – állít hasonlót a skandináv hagyomány a közeli Aranykorról.

A b?ségnek és a klímának köszönhet?en a görög legendák szerint a hyperboreusoknak nem voltak házaik, a mez?kön és az erd?kben éltek. Mint Ovidius alábbi sorából világosan kiderül, növényev?k voltak: „az elmúlt kor, melynek mi az arany nevet adtuk, fák termésével volt boldog, földi füvekkel, s nem mocskolt soha kifolyó vérrel emberi ajkat.”[10] E táplálkozási szokással való szakítás az Aranykor végével esik egybe.

Ahogy azt Platón írja, mivel nem fogyasztottak húst, tisztaságuknak köszönhet?en a hyperboreusok az állatok nyelvén is beszéltek: „Ha tehát Kronos neveltjei, akiknek sok szabadideje volt és alkalma arra, hogy ne csak emberekkel, hanem állatokkal is elbeszélgessenek, mindezt filozófálásra használták fel, az állatokkal és egymással való érintkezésük során mindegyik fajta teremtményt?l tudakozódva, hogy vajon valami különleges képesség révén nem vett-e észre valamelyikük valamit, ami a többiek tapasztalataitól különböz?, a bölcsesség tárházának gyarapítására, akkor könnyen eldönthet?, hogy az akkori emberek a mostaniak fölött ezerszerte kit?ntek a boldogságot illet?leg.”[11] Ovidius meger?síti, hogy azokban az id?kben „biztonságban szállt … a madár a magasban, és nem félénken futkosott a mez?kön a kisnyúl; görbe horogra hiszékenység halakat nem akasztott. Mind e világ cselnélküli volt, sose félt a csalástól; mindent béke ölelt”.[12] Egy korszak jelei, amikor is az állatokkal való dialógus és megértés állandó volt, ami a Bibliában szintén szerepel. Egy kínai legenda azt állítja, hogy „a szellemek az állatokkal elvegyülten éltek. A szentek keresik és el is tudják nyerni az állatok bizalmát.”[13]

A régi szövegek gyakran kiemelik és súlyt helyeznek az els? kor embereinek kivételesen hosszú életére. A Biblia szerint Ádám kilencszázharminc évig élt. A kínai tradíció elbeszéli: „Fáradtan a világtól, ezer év élet után a legkiválóbb emberek a szellemek rangjára emelkednek és egy fehér felh?n lovagolva a magasság uralkodójának székhelyére érkeznek.”[14] Hésiodos ezekkel a szavakkal írja le a hajdani hosszú életet: „könny? szívvel, akárcsak az istenek, élt a halandó… még az öregség sem járt közöttük, mindvégig duzzadt az er?t?l karjuk s lábuk… mint lágy álom jött a halál rájuk”.[15] A héber hagyomány szerint, az involúció el?rehaladásának arányában a pátriárkák egyre rövidebb ideig élnek, különösen Noé után. Míg Noé több mint nyolcszáz évig élt, Sém csak hatszázig, Héber négyszázhetvenötig, Péleg kett?százharminckilencig, Ábrám százhetvenötig.

A hyperboreusok valójában nem haltak meg, hanem pártfogó szellemekké transz-formálódtak, mint azt Hésiodos alábbi mondata mutatja: „Majd aztán a föld befogadta magába e fajtát, jótét lelkek lettek, a nagy Zeus rendeletére, földönjáró h? ?rz?i az emberi nemnek, minden gaztettet meglátnak, s ?rzik a törvényt, míg magukat köd leplezi, úgy járják be a földet, gazdagság-gyarapítók, mert övék ez a rang is.”[16] Az ?sök tisztelete ebb?l a hiedelemb?l származik, mint azt Evola kifejti: „…a halottat nem önmagában tekintették, hanem egy er?ként, amely tovább fennmarad, továbbra is jelen van egy nemzetség mély rétegeiben és egy él? család, egy gens vagy egy rassz sorsában és ténylegesen tevékenykedik ezen a földön… A halott az él?kkel kapcsolat-ban marad, nem pusztán mint a rassz energiája, a vér »élete«, hanem mint ami egy fényl? princípiummá alakul át, ami a patríciusi ház közepén rituálisan meggyújtott lángban testesül meg.”[17] Az Aranykor további jellegzetessége a béke és a harmónia. A

pólus, az egyensúly pontja az utak keresztez?désében, a különböz? er?k és ellentétek centrumában van, és meghaladja azokat. A görögök szerint az Igazság, Astraia az els? korszakban az emberek között lakott. Ez azt jelzi, hogy tisztasága által az Igazság, és ennél fogva biztosítéka, az egyensúly és a harmónia uralkodott. Ovidius e tekintetben azt állítja: „nem fenyítést?l s törvényt?l, hanem önként folyt becsületben, erényben. Félelem és megtorlás nem volt".[18] A hindu hagyomány így mutatja be e korszak embereit: „Az emberek általánosan elégedettek voltak, tele együttérzéssel, jóindulattal, (az érzékek) lecsillapítottak és uraltak: türelmesek, önmagukban találják meg boldogságukat, pártatlanul látnak mindent… Az akkori nyugodt emberek nem ismerték a haragot, szívélyesek, kiegyensúlyozottak, aszkézisük által istentisztel?k, (lelkileg) nyugodtak és (szenvedélyeik) kontrolláltak voltak."[19] Kallimachos ezt írja Délosról, ami Apollón születése miatt egy ciklus elejét jelölte: „S terád nem lép Enyó, sem Hádés és Arés paripái".[20] Pindaros szintén hangsúlyozza a hyperboreusok kapcsán: „Nincsen azonban a múzsa szám?zve náluk azért: szüzek karai táncot lejtenek keringve a lant s fuvolának a hangjaira. Arany babárral övezve fürtjeiket vidoran élvezik a lakomák vigalmait. E szent fajhoz sohasem közelít sem a bús öregség, sem a kór; nem is tudják mi a baj s a küzdelem. Nem hódolnak a bosszút álló Nemesisnek."[21] A kínai hagyomány tanítja: „A Lie-kou-hegy a Ho-tseou szigeten található. Transzcendens emberek lakják, akik nem fogyasztanak táplálékot, hanem a leveg?t szívják be és a harmatot isszák. Szellemük tiszta, mint a forrásvíz, arcuk üde, mint egy sz?z leányé. Egyesek különleges képességekkel megáldottak, mások csupán nagyon bölcsek, vágyak nélkül, félelem nélkül nyugodtan élnek, egyszer?en, szerényen, minden szükségessel rendelkezve anélkül, hogy törniük kellene magukat érte. Bennük a yin és a yang állandó harmóniában vannak, a Nap és a Hold megszakítatlanul világítanak, a négy évszak szabályos, a szél és az es? kívánságuk szerint jön, az állatok szaporodása és a terméynek érése szabályosan történik. Nincsenek halálos miazmák, nincsenek gonosz vadállatok, betegséget vagy öregséget okozó szellemek, nincsenek különös jelenések vagy hangok (amelyek mindig hiányt jeleznek a kozmikus egyensúlyban)".[22]

Harmónia az életben és a szellemben. Hérodotos is tárgyalja a hyperboreusokat, az „áttetsz? emberek"-et. Mások úgy tartják, hogy testetlen lényekr?l van szó.[23] Egy hindu szöveg[24] fehér emberekr?l beszél, „akik a világ északi részén laknak és nem rendelkeznek érzéki funkciókkal." Ennélfogva csak közönyt éreznek a küls?, a jelenségvilág iránt. Ez az, amit Csuang-ce mond el e dialógusban: „Kou-che távoli szigetén transzcendens emberek élnek, fehérek mint a hó, üdék mint a gyermekek, semmiféle táplálékot nem fogyasztanak, a szelet lélegzik be és a harmatot isszák. A térben sétálnak, a felh?k kocsik számukra, a sárkányok pedig lovak. Transzcendenciájuk hatása megóvja az embereket a betegségekt?l és megérleli a termést. Ezek nyilvánvaló ?rültségek, ezért semmit sem hiszek bel?lük…" Lien-chou erre így válaszol: „A vak nem lát, mert nincsenek szemei. A süket nem hall, mert nincs füle. Nem értetted, Tsieu, mert nincs szellemed. Az ember feletti emberek, akikr?l beszéltem, léteznek. S?t, csodálatosabb erényekkel rendelkeznek, mint amiket felsoroltál. Ami pedig a betegségeket és a terményeket illeti, oly kevéssé foglalkoznak velük, hogy ha a birodalom romba d?lne és az egész világ a segítségükért könyörögne, minden iránti közömbösségüknek köszönhet?en nem szomorkodnának. Egy világméret? özönvíz nem mosná el ?ket. Egy világméret? t?zvész nem emésztené el ?ket. Azért, mert mindenek fölött állnak."[25]

A béke és az igazság alkotják valamennyi tradicionális társadalomban az alapelveket. Ebb?l következnek az azoknak adott tulajdonságok, akik a ciklikus regresszió folya-mán a pólust testesítették meg, és akik például a Hyperboreából ered? éltet? fuvallatot egy ideig felkeltették a halandók között. „A Cakravarti, az egyetemes uralkodó azonkí-vül, hogy a béke ura, a »törvény« (vagy rend: rta) és az »igazság« ura is, ? a dharmar?ja." „A »béke« és az »igazság« a királyiság két alapvet? attribútuma, amelyek egészen a Hohenstaufenekig meg?rz?dtek a nyugati civilizációban", írja Evola.[26] Valamennyi hyperboreus a cakravarti képe és hasonlatossága, „…a lények születésükt?l fogva tel-jesítették feladatukat…", mondja az Aranykorról egy szanszkrit szöveg[27]. Feladaton a kozmikus és isteni törvénnyel való összhangot kell érteni – görögül a rendet a kozmos szó fejezi ki –, nem pedig a morális, küls? jelentést, amit manapság adnak e szónak.

A hyperboreusok a póluson vagy annak közelében éltek, s ami még fontosabb, önmagukban birtokolták a Centrumot. A metafizikai pólus megfelelt a fizikai pólus-nak. Az egyiknek a hiánya helyrehozhatatlan és végzetes veszteség a másik számára. Természetesen a ciklikus alászállás folyamán a poláris tradíció örökösei centrumokat alkottak az els?, Thule, az ?si Fehér Sziget mintájára, amelyek többé-kevésbé h?ek voltak az eredetihez, bár azonos egyik sem volt a mintával. A geográfiai pólus eltolódásának arányában egyre nehezebb lett eljutni a spirituális pólushoz, s a hozzá kapcsolódó tudáshoz és bölcsességhez.

JEGYZETEK

[1] Himnuszok Déloszhoz [Devecseri Gábor fordítása. Kallimakhosz himnuszai, Európa, Bp. 1977, 29. o. nyomán – A szerk.].

[2] L’image du monde dans l’Atiquité, Arma-Artis, 1981.

[3] Études Traditionnelles, 1971, Gerard Leconte idézi a L’Arbre Inversé bevezetésében.

[4] Vö. „Szakrális és profán tudomány”, in: Guénon, A modern világ válsága. Továbbá A mennyiség uralma és az id?k jelei VIII., X., XIV., XVI., XVIII. fejezetek.

[5] Metamorphoses [Devecseri Gábor fordításában. Publius Ovidius Naso, Átváltozások, Európa, Bp., 1982, 10. o. nyomán. – A szerk.]

[6] Mondes en collison, Stock, Paris, 1976.

[7] Átváltozások. A régiek úgy gondolták, hogy a méz az égi harmatból származik, hogy a méhek a fák leveleir?l szedik. [l. uo. – A szerk.]

[8] Georgica, I. [Lakatos István fordítása. Vergilius összes m?vei, Európa, Bp. 1984, 42-43. oldal nyomán – A szerk.]

[9] Voluspá, 62. [Tandori Dezs? fordítása. Edda, Európa, Bp. 1985 , 22. o. nyomán. – A szerk.]

[10] Id. m?. [l. uo., 426. o. – A szerk.] Az államférfiben Platón azt állítja, hogy „volt… b?ven gyümölcs a fákról és sok bokorról, s mindezt nem a föld m?velése eredményezte, hanem magától adta a föld. Mez-telenül és takaró nélkül többnyire szabad ég alatt tanyáztak. Mert az id?járási viszonyok az ? korukban szelíden mérsékeltek voltak, és puha fekhelyük volt, hiszen b?ven n?tt ki a földb?l f?" [Kövendi Dénes ford.].

[11] Uo.

[12] Id. m?.

[13] Marcel Granet, La pensée chinoise, Albin Michel, 1980.

[14] Uo.

[15] Erga kai homerai [Hésiodos, Munkák és napok, Akadémiai Bp. 1955, 45. o. nyomán – A szerk.].

[16] Uo.

[17] „La vision romaine du sacré", in: Evola, Symboles et mythes de la Tradition occidentale, Arché.

[18] Id. m?. [l. uo., 10. o. – A szerk.]

[19] Bh?gavata Pur??a, XI. könyv, III. fejezet.

[20] Id. m?. [Ld. uo. – a szerk.] Enyó a háború istenn?je. Arés leányának tekintik. Római megfelel?je Bellona. A háború véres, er?szakos aspektusát testesíti meg. Hádés a halált képviseli, Arés a konfliktusokat.

[21] Pythica X. [Csengery János fordítása. Pindaros, (X.) Pythói óda, 3. 3., In: Pindaros, MTA, Bp., 1929, 211. o.– A szerk.] Nemesis a világok rendje, egyensúlya, harmóniája elleni agresszió kiváltotta „isteni bosszút" személyesíti meg.

[22] Lieu-Tseu, Les p?r?s du syst?me tao?ste.

[23] H. P. Blavatsky alaposan kitér erre a témára a Titkos tanításokban.

[24] A Mah?bh?rata N?r?yanya Parvanja, II. és III. fejezet.

[25] A fordító egy jegyzetben hozzáteszi, az utolsó el?tti két mondatra utalva: „Allegorikus mondatok, amelyeket kés?bb szó szerint vettek." Lásd: Les p?r?s du syst?me tao?ste.

[26] „A poláris szimbólum. A béke és az igazság ura", in: Evola, Lázadás a modern világ ellen.

[27] Bh?gavata Pur?na, XI. könyv, XVIII. fejezet.

Christophe Levalois

Fordította: Bódvai András

Köszönettel átvettük a Tradíció évkönyv 1999-es számából.

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló